

Lovens regler om ydelsens erlæggelse og fordeling følger i alt væsentligt ordningen med hensyn til de 15 mill. kr., som dansk skibsfart indgik på at erlægge i 1951 (se ovenfor).

Som fordelingsgrundlag anvendes således dødvægttonnagen (d. v. s. vægten af den ladning og brændselsbeholdning, et skib kan bære med fuld belastning), et udtryk for skibets lastevne, og ikke registertonnagen, der er udtryk for skibets rumindhold.

Skønt registertonnagen fastsættes ved officielle målinger i modsætning til dødvægttonnagen, fandt man det rimeligst i loven at anvende den ordning, som rederne i 1951 anså for den rigtigste.

Lovens § 2 pålægger de pågældende ejere anmeldelsespligt inden udgangen af september måned 1952, og umiddelbart efter fristens udløb udregnes ved finansministeriets foranstaltning den pligtige ydelse pr. tdw., idet de 20 mill. kr. pålignes den samlede anmeldte ydelsespligtige tonnage.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at ydelsen i lighed med ydelsen af de 15 mill. kr. i 1951 skal kunne *fradrages i opgørelsen af ydernes skattepligtige indkomst*. Denne fradragsret antages at tilkomme de pågældende uden særlig bestemmelse i loven.

I sin fremsættelsestale gjorde *finansministeren* opmærksom på, at dampskibsrederiforeningen ikke havde fundet det rimeligt, at der pålagdes skibsfarten et sådant bidrag, og at *loven* altså *ikke var et resultat af en overenskomst* med foreningen.

Loven var en konsekvens af de rigsdagsforhandlinger, som var ført om skibsfartens bidrag til prisstabilisering, herunder særlig den ovenfor omtalte dagsorden, og de 20 mill. kr. måtte betragtes som en afvikling af ordningen fra 1951.

Folketingsudvalgets flertal (udvalget med undtagelse af *Viggo Starcke* (DR)) indstillede lovforslaget til vedtagelse uforandret, mens et mindretal (*Viggo Starcke*) indstillede det til forkastelse.

Et fra *kommunistisk* side til lovforslagets 2. behandling i folketinget stillet ændringsforslag, som gik ud på at forhøje ydelsen til 100 mill. kr., at rykke erlæggelsestidspunkterne noget frem og at nægte skattefrihed for ydelsen, forkastedes med alle stemmer mod kommunisternes.

På retsforbundets vegne tog *Viggo Starcke* stærkt afstand fra lovforslaget, og *Hans Pinstrup* (V) erklærede, at han ikke kunne